



Συλλογή
κύκνοι

ΕΓΩ



&

Η



ΜΙΡΑΝΤΑ



Ιζέικ Ικέρχαρντ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Εγώ και η Μιράντα

Ο ΤΖΕΙΚ ΓΚΕΡΧΑΡΝΤ γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Τσέλ-τεναμ της Πεννσυλβάνια. Τελείωσε το Γυμνάσιο Έλκινς Παρκ, όπου έπαιζε ποδόσφαιρο και μπάσκετ, έκανε στίβο, έπαιζε στα σχολικά μιούζικαλς και ήταν μέλος του μαθητικού συμβουλίου. Μέσα σ' όλα αυτά, έβρισκε και χρόνο να πηγαίνει σε πολλούς σχολικούς χορούς, όπου κυνηγούσε κάθε φορά κι από μια διαφορετική Μιράντα Μουλλάλυ.

Από τότε που αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο του Γουέστ Τσέστερ εργάζεται ως καθηγητής. Αυτή την περίοδο ζει στο Λος Άντζελες με την πανέμορφη γυναίκα του και τις δύο απίθανες κόρες του. Το *Εγώ και η Μιράντα* είναι το πρώτο του βιβλίο.

Μπορείτε να μάθετε περισσότερα για τον Τζέικ στο jakegerhardt.com και να τον ακολουθήσετε στο Twitter ως [@jacobmgerhardt](https://twitter.com/jacobmgerhardt).



Τζέκ Γκέρχαρντ

ΕΓΩ



&

Η



ΜΙΡΑΝΤΑ



ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:

Στέλλα Κάσδαγλη

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ



ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Συλλογή Κύκνοι – 93

Τζέικ Γκέρχαρντ, *Εγώ και η Μιράντα*

Τίτλος πρωτοτύπου: Jake Gerhardt, *Me & Miranda Mullaly*

Μετάφραση: Στέλλα Κάσδαγλη

Εικονογράφηση: Jim Hoover

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνοακοπούλου

Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρύδη

Διορθώσεις: Μαρία Τσιτωνάκη

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Φίλμ-Μοντάζ: Διονύσης Γαβαλάς

Text Copyright © 2016 Jake Gerhardt

Illustrations Copyright © 2016 Jim Hoover

Copyright © για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΒΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2016

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από την Viking, an imprint of Penguin Random House LLC, Νέα Υόρκη, ΗΠΑ, 2016

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2017

KET A246 ΚΕΠ 261/17

ISBN 978-960-16-6857-4



ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΕΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Σον πατέρα μου,
νζεζέκτιβ Τζέικομπ Π. Γέρχαρντ,
που μας έμαθε να γελάμε
και ν' αγαπάμε

«Δεν ξέρω τι λέτε εσείς για τη νεότητα. Για μένα είναι
μια περίοδος ανάπτυξης γεμάτη απογοητεύσεις».

Τζον Μόρτιμερ



1



Η πινέζα

ΣΑΜ

Μέχρι σήμερα η Μιράντα Μουλλάλυ δεν ήταν από τα κορίτσια που σκεφτόμουν και πολύ. Όταν όμως γύρισε προς το μέρος μου και μου έδωσε την πινέζα, μου τράβηξε πραγματικά την προσοχή. Το εννοώ. *Πραγματικά* όμως.

Όλα άρχισαν εκεί που καθόμουν στο μάθημα της βιολογίας, κοιτάζοντας τη δουλειά μου και βάζοντας τα δυνατά μου να προετοιμαστώ νοητικά για το μακρύ εξάμηνο που με περιμένει. Παρότι έχουμε μόλις 4 Ιανουαρίου, είναι λες και έχουν περάσει αιώνες από τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά. Αυτά σου κάνει το σχολείο. Σαν να παγώνει τον χρόνο ένα πράγμα. Βρισκόμαστε μόλις στην πρώτη ώρα της πρώτης ημέρας κι εγώ νιώθω ήδη λες και είμαι κολλημένος εδώ από πάντα.

Εκεί που καθόμαι, σκέφτομαι τον *καινούριο* μου εαυτό. Αποφάσισα, βλέπετε, να γυρίσω σελίδα και ν' αφήσω πίσω μου όλες τις παιδιαστικές αηδίες. Στο κάτω κάτω δεν μπορώ να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου κάνοντας φάρσες.

Οπότε αποφάσισα ότι για τα Χριστούγεννα θα έκανα δώρο στη μαμά μου την υπόσχεση να μπω στον ίδιο δρόμο. Αν το καλοσκεφτεί κανείς, ήταν σπουδαίο δώρο αυτό, γιατί έδωσε στη μαμά μου μεγάλη χαρά κι εμένα δε μου κόστισε ούτε δεκάρα.

Για να καταλάβετε, την έχω πάρει τόσο πολύ στα σοβαρά αυτή την ιστορία, που δεν έκανα καν τη συνηθισμένη στάση μου στο καφέ για να δω τα αγόρια. Φανταστείτε εμένα, τον Σαμ Ντόλαν, να μπαίνω πρώτος στην τάξη για το μάθημα.

Κάθομαι και τα σκέφτομαι λοιπόν όλα αυτά, όταν μπαίνει στην αίθουσα ο Ντιουκ Σαμαγκούρα. Πλησιάζει την κυρία Στέμπεν, που κάθεται στην έδρα της με το κεφάλι χωμένο μέσα σ' ένα βιβλίο φυσικής, και αφήνει μπροστά της ένα μήλο. Δηλαδή, έλα τώρα. Πού νομίζει ότι είναι ο τύπος;

Τέλος πάντων, ο Ντιουκ σταματάει και πιάνει την κουβέντα με την κυρία Στέμπεν. Ένας Θεός ξέρει τι συζητάνε, εγώ όμως μπορώ να μαντέψω με σχετική σιγουριά. Σίγουρα για κάτι βαρετό θα μιλάνε. Πιθανότατα ο Ντιουκ τής λέει τι έκανε στις διακοπές, ότι πήγε, ας πούμε, σε τίποτα μουσεία φυσικής ιστορίας ή ότι καθόταν και διαμέλιζε βατράχια πάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

Όλοι όσοι με ξέρουν γνωρίζουν ότι στη φάση αυτή έχω αρχίσει να τσιτώνω λιγάκι. Είμαι έτοιμος να ξεκινήσει το μάθημα και προσπαθώ να συγκρατηθώ και να μην αρχίσω να σκέφτομαι αυτό που με τρώει το χέρι μου να κάνω.

Δεν μπορώ όμως να συγκρατηθώ. Βάζω το χέρι στο σακιδιό μου και βγάζω από μέσα μια πινέξα. Την κρατάω

στο χέρι μου και φτάνω μέχρι και να της χαμογελάσω. Η παλιά μου φίλη, η πινέξα. Οι δρόμοι μας θα χωρίσουν τώρα που εγώ γυρνάω σελίδα και ομολογώ ότι θα μου λείψει πολύ. Περάσαμε καλά η πινέξα κι εγώ.

Όταν όμως ακούω τον Ντιουκ να γελάει με την κυρία Στέμπεν, λες και είναι η Τίνα Φέυ και όχι μια βαρετή καθηγήτρια βιολογίας, δεν μπορώ παρά να σκεφτώ πως ίσως αυτό να είναι το τελευταίο πανηγύρι για μένα και για την πινέξα. Δεν μπορώ να τα κόψω όλα μαχαίρι έτσι κι αλλιώς.

Κι εκείνη τη στιγμή ακούω μέσα στο κεφάλι μου τη φωνή της μητέρας μου. Όπως είπα και πριν, η μητέρα μου έχει ενθουσιαστεί με την υπόσχεσή μου να αλλάξω συμπεριφορά στο σχολείο. Σήμερα το πρωί, πριν φύγω από το σπίτι, έφτασε ακόμα και να μου πει πόσο περήφανη είναι για μένα. Γιατί είναι από τις μαμάδες που ενδιαφέρονται πολύ για την εκπαίδευση και όλα τα συναφή. Οπότε ίσως είναι καλύτερα να ξαναβάλω την πινέξα στην τσάντα.

Δεν μπορώ όμως. Θέλω να πω, δεν είναι και παράνομο να διασκεδάζει κανείς και η πινέξα μου αυτό τον σκοπό έχει. Όσο για τον Ντιουκ, ε, είναι ο τέλειος στόχος! Πρώτα απ' όλα, το όνομά του είναι Ντιουκ Βάντερμπιλτ Σαμαγκούρα. Βάλτε και το ότι ντύνεται σαν μοντέλο της J.Crew (Αλήθεια, τι συμβαίνει μ' αυτά τα αγόρια και τα παντελόνια τους, που δεν τους κάνουν ποτέ;) και ότι κουβαλάει χαρτοφύλακα αντί για σάκα, και θα καταλάβετε ότι θα ήμουν βλάκας, αν δεν έβαζα την πινέξα στην καρέκλα του. Με βάση τη δική μου οπτική τουλάχιστον, δεν είχα και πολλές επιλογές.

Κι επειδή είμαστε στην πρώτη μέρα σχολείου της καινούριας χρονιάς –και ο Ιανουάριος είναι ατελείωτος μήνας– και η κυρία Στέμπεν δε σταματάει να διδάσκει ούτε για μια στιγμή από την ώρα που ξεκινάει το μάθημα, αλλά αντίθετα συνεχίζει να μιλάει ακόμα κι όταν εμείς έχουμε βγει πια από την πόρτα, ε, αν τα λάβετε υπόψη σας όλα αυτά, θα συμφωνήσετε ότι κάνω χάρη σε όλους μας. Πιθανότατα αυτή θα είναι η μοναδική διασκέδασή μας για ολόκληρο τον μήνα.

Βάζω λοιπόν την πινέζα στην καρέκλα του Ντιουκ, βέβαιος ότι θα μ' ευχαριστήσει κι εκείνος όταν θα μάθει ότι αυτή είναι η τελευταία φορά που βάζω πινέζα στην καρέκλα κάποιου.

Και τότε συμβαίνει το πιο τρελό πράγμα που έχει συμβεί ποτέ στην ιστορία του Γυμνασίου Πεν Βάλλεϋ. Εκεί που ο Ντιουκ ετοιμάζεται να καθίσει πάνω στην πινέζα, τη δική μου πινέζα, την τελευταία μου πινέζα, η Μιράντα Μουλλάλυ απλώνει το χέρι της και τον σταματάει.

Αυτό με αποσυντονίζει εντελώς. Θέλω να πω, ποια νομίζει ότι είναι η Μιράντα Μουλλάλυ;

«Δικιά σου δεν είναι;» με ρωτάει βάζοντας την πινέζα στην ανοιχτή μου παλάμη.

Μου χαμογελάει κι αποπάνω. Δεν ξέρω γιατί δεν είχα προσέξει ποτέ ως τώρα το χαμόγελό της – γιατί είναι ωραίο χαμόγελο. Πολύ ωραίο δηλαδή. Φανταστικό.

Και μου χαμογελάει σαν να το εννοεί.

Χαμογελάει σαν να είναι χαρούμενη.

Χαμογελάει σαν να με συμπαθεί.

Κι έχει και ωραία δόντια.

Παίρνω την πινέζα, την ξαναβάζω στην τσάντα μου
και ανταποδίδω το χαμόγελο στη Μιράντα.

Δεν είναι υπέροχος τρόπος αυτός να ξεκινάει η χρονιά
σου;

Το μόνο που έχω να πω είναι ουάου! Δηλαδή ουάου!

Ντιουκ

Είμαι άντρας και το παραδέχομαι. Χρωστάω στους γονείς μου, Νιλ και Κασσάντρα, μια ειλικρινή συγγνώμη. Από τότε που γεννήθηκα, μου λένε και μου ξαναλένε την ιστορία του πώς γνωρίστηκαν. Ήταν, λέει, κεραυνοβόλος έρωτας: με το που συναντήθηκαν για πρώτη φορά ως φοιτητές στο Πανεπιστήμιο Ντιουκ, όπου σπούδαζαν και οι δυο τους κοινωνιολογία, ερωτεύτηκαν. Ερωτεύτηκαν και δεν ξαναχώρισαν ποτέ. Καμιά φορά μού έρχεται εμετός όταν τους ακούω να διηγούνται την ιστορία.

Από σήμερα όμως πιστεύω κι εγώ στον κεραυνοβόλο έρωτα. Σήμερα ερωτεύτηκα τη Μιράντα Μουλλάλυ κι εκείνη, αν δεν κάνω κάποιο τρομερό λάθος, ερωτεύτηκε εμένα. Πώς το ξέρω; Το ξέρω, γιατί σήμερα το πρωί στο μάθημα της βιολογίας η Μιράντα άπλωσε το χέρι της για να μ' εμποδίσει να καθίσω πάνω σε μια πινέζα, που είχε βάλει από κακία στην καρέκλα μου αυτό το κάθαρμο, ο Σαμ Ντόλαν.

Και δεν είναι μόνο που η Μιράντα με έσωσε από το ρεζιλίκι του να καθίσω πάνω στην πινέζα, έσωσε και του Σαμ Ντόλαν τη ζωή. Γιατί, αν είχα καθίσει πάνω στην πινέζα, πιθανότατα θα του είχα φέρει το βιβλίο μου στο κουφιοκέφαλό του. Και θα 'κανα σε όλους χάρη, γιατί ο Σαμ Ντόλαν κάπως την έχει δει «κλόουν της τάξης» και θεωρεί ότι είναι καθήκον του να ψυχαγωγεί όλο το σχολείο με τα ηλίθια κατορθώματά του, όπως το να βάλει μια πινέζα στην καρέκλα ενός πραγματικού μαθητή.

Ελικρινά όμως δεκάρα δε δίνω πια για την πινέξα. Αφού με έσωσε η Μιράντα, κοιταχτήκαμε βαθιά στα μάτια και συνέβη κάτι μαγικό μεταξύ μας. «Το δέρμα της έλαμπε όπως το άνθος της μηλιάς, μέσα από το οποίο περνάει το φως!...»

Μου έκοψε την ανάσα.

Εδώ που τα λέμε βέβαια, δεν μπορεί να θεωρηθεί κεραινοβόλος έρωτας αυτό, γιατί με τη Μιράντα είμαστε συμμαθητές εδώ και χρόνια. Ελάχιστη σημασία έχει όμως αυτό, γιατί δεν την είχα δει πραγματικά ποτέ μέχρι σήμερα. Τώρα πια τη βλέπω μέσα από ένα τελείως διαφορετικό πρίσμα.

Ίσως το κινηματογραφικό φορμάτ να βοηθήσει να με καταλάβετε καλύτερα. Κι επειδή κατά πάσα πιθανότητα εγώ ταινίες θα γράφω αφότου αποφοιτήσω από την Ιατρική Σχολή του Χάρβαρντ, λίγη εξάσκηση στη συγγραφή σεναρίου μάλλον καλό θα μου κάνει.

Ορίστε λοιπόν:

ΕΣΩΤ. – ΑΙΘΟΥΣΑ – ΠΡΩΙΝΟ

ΝΤΙΟΥΚ ΒΑΝΤΕΡΜΠΙΛΤ ΣΑΜΑΓΚΟΥΡΑ, δεκατριών ετών, ωραίο αγόρι, μπαίνει στην τάξη. Ο Ντιουκ πηγαίνει ως το θρανίο του και ετοιμάζεται να καθίσει στην καρέκλα του, όταν η ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΟΥΛΛΑΛΥ, δεκατριών ετών, πανέμορφη, απλώνει το χέρι της για να τον σταματήσει.

1. Σ.τ.Σ.: Έτσι περιέγραφε ο Γουίλλιαμ Μπάτλερ Γέιτς την πρώτη του γνωριμία με τη Μοντ Γκον, στην οποία θα έκανε τελικά πρόταση γάμου τέσσερις φορές.

Μιράντα

Δε νομίζω ότι θέλεις να καθίσεις εκεί.
(Ο Ντιουκ κοιτάζει προς τα κάτω και βλέπει μια πινέζα
πάνω στην καρέκλα του.)

Ντιουκ

Σ' ευχαριστώ πάρα, μα πάρα πολύ.
(Ο Ντιουκ χαμογελάει στη Μιράντα και ύστερα ρίχνει μια
θυμωμένη ματιά στον ΣΑΜ ΝΤΟΛΑΝ, δεκατριών ετών,
τρωγλοδύτη².)

Μιράντα

Φοβερά ανώριμο, έτσι δεν είναι;
(Ο Ντιουκ γυρίζει να κοιτάζει τη Μιράντα και δείχνει
πραγματικά λες και τη βλέπει για πρώτη φορά. Η εικόνα
προχωράει σε αργή κίνηση, ενώ από πίσω παίζει ο «Μεσ-
σίας» του Χέντελ και τα μάτια των δύο παιδιών αστρά-
φτουν.)

Ντιουκ

Είναι ν' αναρωτιέται κανείς πότε θα ωριμάσουν
μερικοί μερικοί εδώ μέσα.
(Η Μιράντα και ο Ντιουκ χαμογελούν και κοιτάζονται
βαθιά μέσα στα μάτια.)

Ορίστε, να το. Ή, όπως θα έλεγε ο Ντέιμον Ράννου³,
ορίστε λοιπόν, να το.

2. Λέξη με ελληνική ρίζα – μέλος μιας προϊστορικής φυλής ανθρώπων, οι οποίοι ζούσαν σε σπηλιές, σε φωλιές ή σε τρύπες.

3. Σ.τ.Σ.: Μεγάλος συγγραφέας των αρχών του 20ού αιώνα, του οποίου οι ιστορίες αποτέλεσαν τη βάση για το μιούζικαλ *Guys and Dolls* του Μπρόντγουεϊ.

ΤΣΑΛΛΙ

Με το που συνειδητοποιώ ότι ο Ντιουκ Σαμαγκούρα δεν πρόκειται να χώσει μπουνιά στη μύτη του Σαμ Ντόλαν, επιστρέφω στο τετράδιό μου, όπου έχω σημειώσει όλες αυτές τις εντυπωσιακές λέξεις που μας βάζει συνεχώς να μαθαίνουμε ο κύριος Μίνκιν. Ο λόγος που ψάχνω εντυπωσιακές λέξεις αυτή τη στιγμή είναι ότι απόψε επιστρέφει ο αδερφός μου ο Μπίλλυ και πρέπει να του πω για τη Μιράντα Μουλλάλυ.

Βγάζει νόημα τώρα αυτό; Αν δε βγάζει νόημα, τότε να προσθέσω κάτι που μπορεί να βοηθήσει. Κάθομαι λοιπόν στην τάξη και παρακολουθώ τη Μιράντα Μουλλάλυ, αλλά δεν ξέρω τι ακριβώς να της πω. Σκέφτομαι λοιπόν να ζητήσω τη βοήθεια του Μπίλλυ, γιατί ο Μπίλλυ ξέρει τα πάντα για τα κορίτσια.

Η πρώτη φορά που πρόσεξα πραγματικά τη Μιράντα ήταν στη λειτουργία των Χριστουγέννων. Καθόμουν ήσυχα μέσα στην κρύα, σκοτεινή εκκλησία και προσπαθούσα να βουλευτώ στο ξύλινο κάθισμα και να μην κοιτάζω το ρολόι, όταν άκουσα μια υπέροχη φωνή να τραγουδάει. Ήταν πραγματικά εκπληκτικό. Ήταν από τις φωνές που σου φέρνουν στο μυαλό κάτι χαρούμενο και κάτι λυπητερό ταυτόχρονα, που σου δίνουν μια γροθιά στο στομάχι. Το μόνο που θυμάμαι από το τραγούδι ήταν ότι έλεγε για ένα αγόρι και ένα τύμπανο. Ο τρόπος που το τραγουδούσε η Μιράντα όμως ήταν ειλικρινά μαγικός. Ξαφνικά

η εκκλησία μου φάνηκε πιο φωτεινή και ένιωσα μια ξεστασιά μέσα μου. Μετράει αυτό για χριστουγεννιάτικο θαύμα;

Τέλος πάντων, με το που ακούω στην τάξη αυτή τη φωνή, σηκώνω το κεφάλι και να την η Μιράντα Μουλλάλυ. Απλώνει το χέρι της και εμποδίζει τον Ντιουκ να καθίσει πάνω στην πινέζα που είχε βάλει στην καρέκλα του ο Σαμ. Πιθανότατα σώζει και τη ζωή του Σαμ, γιατί ο Ντιουκ τρελαίνεται γενικά όταν τα παίρνει. Και σώζει και τη σεζόν του μπάσκετ, γιατί, παρόλο που κάνει πολλές βλακείες στη διάρκεια της προπόνησης και ο κόουτς τον μισεί, ο Σαμ είναι καλός πλέι μέικερ. Και ξαφνικά δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτ' άλλο πέρα από τη Μιράντα Μουλλάλυ. Ούτε τα καινούρια μου αθλητικά σκέφτομαι, ούτε τι έχουμε για φαγητό σκέφτομαι, ούτε την προπόνηση του μπάσκετ σκέφτομαι, ούτε πόσο ατελείωτο μου φαίνεται αυτό το μάθημα σκέφτομαι. Όχι, το μόνο που σκέφτομαι είναι η Μιράντα Μουλλάλυ.

Περίττο λοιπόν να σας πω ότι είμαι πολύ ενθουσιασμένος που βρίσκομαι στο μάθημα της βιολογίας με τη Μιράντα, παρότι κάθομαι πίσω της και δεν μπορώ να δω το όμορφο πρόσωπό της.



ΤΣΑΛΛΙ

Είμαι πολύ τυχερός που έδωξαν τον Μπίλλυ από το κολέγιο. Νιώθω άσχημα για κείνον, γιατί οι γονείς μου έχουν θυμώσει πολύ μ' αυτή την ιστορία, εμένα όμως με βολεύει μια χαρά, γιατί ο Μπίλλυ ξέρει *τα πάντα* για τις γυναίκες.

Μετά από το βραδινό φαγητό, χτυπάω την πόρτα του δωματίου του. Ο Μπίλλυ ανοίγει και ρίχνει μια γρήγορη ματιά τριγύρω. Το δωμάτιο ήταν όπως ακριβώς αρέσει στη μαμά μου, όμως τώρα ο Μπίλλυ το έχει μετατρέψει στο απόλυτο χάος. Και μυρίζει ήδη πολύ. Κάνω ότι δε βλέπω τα βρόμικα εσώρουχα και τις κάλτσες, βρίσκω μια θέση να καθίσω και μπαίνουμε κατευθείαν στο ψητό. Έτσι λειτουργεί ο Μπίλλυ.

«Έχω ένα θεματάκι» του λέω. Για τον Μπίλλυ, οτιδήποτε περιλαμβάνει κορίτσια είναι «θεματάκι».

«Για να δούμε» λέει ο Μπίλλυ, τελειώνοντας με τα πουσάπς του. «Πώς τη λένε;» με ρωτάει και ξαπλώνει στο κρεβάτι.

«Μιράντα».

«Μ' αρέσει. Μ' αρέσει πολύ. Λοιπόν τι παίζεις;»

«Τα Χριστούγεννα την πρόσεξα πραγματικά για πρώτη φορά» του λέω.

«Και τι ήταν αυτό που σ' έκανε να την προσέξεις;» με ρωτάει.

«Μάλλον το ότι την άκουσα να τραγουδάει. Δεν της μιλάω και πολύ, είναι η αλήθεια. Την ενδιαφέρουν τα βιβλία και οι καλοί βαθμοί και τέτοια πράγματα».

Ο Μπίλλυ ανακάθεται. «Δεν πειράζει. Οι τύπισσες που συχνάζουν στις βιβλιοθήκες είναι μια χαρά, κατά τη γνώμη μου. Και τα φυτά μην τα υποτιμάς ποτέ. Φοράει και γυαλιά;»

Πρέπει να το σκεφτώ λίγο για να του απαντήσω. «Όχι, δε φοράει».

«Εντάξει. Το θεματάκι ποιο είναι λοιπόν;»

Λέω στον Μπίλλυ για το τραγούδι τα Χριστούγεννα, αλλά και για την πινέζα σήμερα και για το πώς έσωσε τον Ντιουκ Σαμαγκούρα από το να κάτσει πάνω της και για το ότι μου φάνηκε φανταστικό αυτό που έκανε.

Ο Μπίλλυ τα ακούει όλα αυτά προσεκτικά και κλείνει τα μάτια του για να συγκεντρωθεί.

«Τι άλλο ξέρεις γι' αυτή;»

«Χμ, να σου πω. Είναι στο δεκαπενταμελές του σχολείου και πάντα τραγουδάει ή χορεύει στα θεατρικά που ανεβάζουμε. Όλο ανακύκλωση κάνει και όλο διαμαρτύρεται για τα παιδιά που πεθαίνουν σε άλλες χώρες. Της αρέσει να μιλάει για τον καιρό και λέει ότι γίνεται όλο και πιο κρύος ή πιο ζεστός, δε θυμάμαι να σου πω. Αποδώ και πέρα σίγουρα θα προσέχω περισσότερο τι λέει».

«Σαν να μου φαίνεται ότι έχεις βάλει μεγάλο ψάρι στο μάτι, Τσάλλι».

Κουνάω το κεφάλι μου και χαμογελάω. Αμέσως ο Μπίλλυ ανακάθεται και με κοιτάζει με πολύ σοβαρό ύφος, όπως μιλάνε οι γιατροί στους ασθενείς στην τηλεόραση.

«Αυτό που χρειάζεσαι είναι ένα σχέδιο μάχης. Να λοιπόν τι πρέπει να κάνεις: ποτέ μην πετάς κάτι που ανακυκλώνεται. Μάθε μερικά πράγματα για τη Γη, για το αν ξεσταίνεται ή κρυώνει ή τι έχει πάθει τέλος πάντων. Πολύς κόσμος συζητάει γι' αυτά τα πράγματα τώρα τελευταία. Διάβασε καμιά εφημερίδα, μπορεί να βοηθήσει κι αυτό. Σίγουρα πάντως μετά απ' όλα αυτά θα έχεις κάτι να συζητήσεις μαζί της. Το 'πιασες;»

«Ναι. Έχεις απόλυτο δίκιο».

«Ίσως πρέπει να βρεις και σε ποιες χώρες πεθαίνουν παιδιά. Ίσως πρέπει να κάνεις και καμιά εργασία γι' αυτό το θέμα. Με παρακολουθείς; Ας πούμε λοιπόν ότι αυτή ανησυχεί για τα παιδιά που πεθαίνουν στη Σρι Λάνκα· γιατί να μην κάνετε μαζί μια εργασία γι' αυτό το θέμα;» Ο Μπίλλυ τρίβει τα χέρια του. «Ό,τι κι αν κάνεις πάντως, μην είσαι μονοδιάστατος».

Έχει δίκιο ο Μπίλλυ, είναι σωστά όλα αυτά. Και ήταν μπροστά στα μάτια μου. Απλώς χρειαζόμουν τον Μπίλλυ για να με βοηθήσει να εστιάσω, όπως μια ομάδα χρειάζεται τον προπονητή της για να δέσει. Δεν υπάρχει καλύτερο πράγμα από το να έχεις μεγάλο αδερφό.

Σηκώνομαι να φύγω κουνώντας το κεφάλι. «Σ' ευχαριστώ, Μπίλλυ».

«Α, και κάτι ακόμα. Φαντάζομαι ότι θα υπάρξει μεγά-

λος ανταγωνισμός. Παίξ' το ψύχραιμος, Τσάλλι. Παίξ' το ψύχραιμος. Και να 'χεις τον νου σου στα υπόλοιπα φίδια που θ' αρχίσουν να την περιτριγυρίζουν. Να θυμάσαι ότι στη βράση κολλάει το σίδερο κι ότι το κύπελλο το παίρνει μόνο ο πρώτος».

ΣΑΜ

Διασχίζω λοιπόν τον διάδρομο μ' ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό μου και σκέφτομαι τη Μιράντα Μουλλάλυ. Ξαφνικά, εμφανίζεται μπροστά μου ο Ραλφ Γουάλντο και μου αρχίζει την πολυλογία.

«Μα για ποιο πράγμα μιλάς;» τον ρωτάω.

«Η Σάρον τι είπε;» με ρωτάει εκείνος και είναι φανερό ότι του τρέχουν τα σάλια.

«Οχ, ρε Ραλφ, είσαι μεγάλος μπελάς» του λέω, γιατί αυτό πιστεύω. Ο Ραλφ, βλέπετε, είναι ερωτευμένος με την αδερφή μου τη Σάρον, που πηγαίνει στην προτελευταία τάξη του γυμνασίου. Από το προηγούμενο εξάμηνο λοιπόν μου δίνει κάτι μηνύματα να της μεταφέρω, τα οποία στην πραγματικότητα είναι κανονικά ερωτηματολόγια. Είναι αξιοθρήνητος ο τύπος. Κι εγώ δεν τα δίνω στη Σάρον, γιατί η Σάρον είναι αδερφή μου κι επίσης είναι τελείως τρελή. Για να σας δώσω ένα παράδειγμα, στα γενέθλιά της ήθελε να πάει σ' ένα μουσείο τέχνης. Θέλω να πω, σε μουσείο τέχνης; Σοβαρά τώρα; Και όλο διαβάζει αυτά τα βιβλία της Τζέιν Όστεν, που είναι γραμμένα στα αγγλικά, αλλά μοιάζουν με ξένες σαπουνόπερες. Και μόνο το ότι ο Ραλφ Γουάλντο νομίζει πως μιλάω με τις αδερφές μου αποδεικνύει ότι ο ίδιος δεν έχει αδερφές. Βασικά χάρη τού κάνω που πετάω τα άθλια ερωτικά ραβασάκια του στα σκουπίδια.

«Πες, ρε Σαμ, της μίλησες;» επιμένει ο Ραλφ.

«Άκου, Ραλφ. Πρέπει να σου εξηγήσω κάτι για τα κορίτσια...»

Και ξαφνικά μου έρχεται. Εκεί, στη μέση του διαδρόμου, δίπλα στο μεγάλο γραφείο των καθηγητών.

Συνειδητοποιώ ξαφνικά ότι για πρώτη φορά στη ζωή μου το γεγονός ότι έχω δύο αδερφές μπορεί να αποδειχτεί πλεονέκτημα για μένα. Μπορώ να μάθω απ' αυτές. Μπορώ να τις παρατηρώ όπως παρατηρούν οι επιστήμονες τα ζώα, έτσι ώστε να τις καταλάβω καλύτερα. Βρίσκομαι στριμωγμένος ανάμεσα σε μια αδερφή της προτελευταίας τάξης του γυμνασίου και μια αδερφή της πρώτης τάξης του λυκείου. Φυσικά, αν οι αδερφές μου είχαν καρδιά και ήταν φυσιολογικοί άνθρωποι, θα μπορούσα και να τις ρωτήσω στα ίσια ένα δυο πραγματάκια για το αδύναμο φύλο, δυστυχώς όμως εμένα μου έλαχε ένα συγκεκριμένο είδος αδερφών.

Παίρνω λοιπόν το ηλίθιο ερωτηματολόγιο του Ραλφ και παριστάνω ότι το βάζω στην κωλότσεπή μου, αλλά το πετάω στα σκουπίδια αμέσως μόλις μπαίνω στο μάθημα της γλώσσας και της λογοτεχνίας.

Το μόνο που σκέφτομαι όλη μέρα είναι η Μιράντα και, προτού καλά καλά το καταλάβω, έχει τελειώσει το σχολείο, έχει τελειώσει και η προπόνηση του μπάσκετ και βρίσκομαι στο σπίτι, καθισμένος στο τραπέζι για το βραδινό. Δεν είχα μαζί μου ένα σημειωματάριο για να καταγράψω αυτά που συνέβησαν, όμως, με το που τελείωσαν όλα, έτρεξα στο δωμάτιό μου και να τι σημείωσα:

Μορίν (στην πρώτη τάξη του λυκείου): Το πουλόβερ μου είναι αυτό;

Σάρον (στην προτελευταία τάξη του γυμνασίου):

Μου είπες ότι μπορώ να το δανειστώ.

Μορίν: Σου είπα ότι *ίσως* και να μπορέεις να το δανειστείς.

Σάρον: Εγώ νόμιζα ότι είπες πως μπορώ να το δανειστώ.

Μορίν: Μα θα το φορούσα αύριο.

Σάρον: Μπορείς να το φορέσεις, καθαρό είναι.

Μορίν: Το μόνο που ζητάω είναι να σέβονται οι άλλοι τα πράγματά μου, τόσο δύσκολο είναι;

Μπαμπάς: Μου δίνει κάποιος τον αρακά, παρακαλώ;

Σάρον: Μπορείς να φορέσεις κάτι δικό μου αύριο.

Μορίν: Τα ρούχα σου είναι πολύ μικρά.

Σάρον: Τι εννοείς;

Μορίν: Εννοώ ότι τα ρούχα σου δε μου κάνουν.

Μπαμπάς: Ας μου δώσει κάποιος τον αρακά, παρακαλώ.

Δίνω τον αρακά στον μπαμπά και ξαφνικά πέφτει σιωπή στο τραπέζι.

Μορίν: Το μοβ πουλόβερ σου είναι καθαρό;

Σάρον: Ναι.

Μορίν: Μπορώ μήπως να το φορέσω αύριο;

Σάρον: Φυσικά. Σου πηγαίνει πολύ αυτό το πουλόβερ.

Μορίν: Αλήθεια;

Σάρον: Μα ναι, εννοείται!

Μορίν: Κι εσένα σου πηγαίνει το δικό μου.

Μπαμπάς: Έχει περισσέψει καθόλου κοτόπουλο;

Τόσο άντεξα και τόσα θυμάμαι, είναι μια καλή αρχή όμως. Προφανώς τα κορίτσια τρελαίνονται για ρούχα και σκέφτονται πολύ τι θα φορέσουν.

Ορίστε λοιπόν το τριμερές πλάνο μου:

1. Θα φροντίσω να δίνω ιδιαίτερη προσοχή στα ρούχα της Μιράντα. Και θα της κάνω οπωσδήποτε κομπλιμέντα για το φοβερό στιλ της, τον συνδυασμό των χρωμάτων κτλ.
2. Τέρμα οι φάρσες, τέρμα οι πινέζες. Η Μιράντα Μουλλάλυ είναι σοβαρό κορίτσι κι εγώ θα πρέπει να γυρίσω σελίδα, αν θέλω να γίνουμε ζευγάρι. Να φανταστείτε ότι τύλιξα την αγαπημένη μου πινέξα σε ένα από τα παλιά φουλάρια της μαμάς και την έκρυψα στο πάνω πάνω συρτάρι του γραφείου μου.

Οπότε το τριμερές πλάνο μου δεν έχει ακριβώς τρία μέρη, παραμένει όμως πλάνο. Και τώρα που έχω ένα πλάνο, είμαι πολύ πιο αισιόδοξος. Το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνω αύριο είναι να προτείνω στη Μιράντα να γίνουμε ομάδα στο εργαστήριο. Θα της το πω πριν καν ξεκινήσει το μάθημα, αφού πρώτα της πω κάτι ωραίο για τα ρούχα που φοράει. Σίγουρη επιτυχία.